

ÜVEGES HUBA:

A JUTALOM

#történelmi 🏰 #szórakoztató 😊 #+16
egyperces novella

Copyright ©2021, Üveges Huba

A két csatáló prüszkölve rohant egymás fel. Mikor már majdnem egyvonalba értek, a páncélba öltözött lovasok megpróbálták eltalálni egymást. Mindkettejük kopjája célt tévesztett. Mondhatom szép kis döntő! Még kettő ily kétbalkezes!

Ó apám-uram, ez ám a lovagi torna! Csak te vagy képes összehozni ilyet! Jól meg is mondanám neked... de akkor reám uszítanád jóanyámat, ő meg jó máriásan megverne. Mindegy, nézem tovább a tornát. Nem mintha lenne választásom, hisz én vagyok a torna hölgye. Sőt! Én vagyok a győztes jutalma. Mármint, hogy az én kezem.

Az apám ezt is olyan rosszul csinálta! Már rég ki kellett volna házasítania engem! Nem értem, hogy nem jött neki össze. Hisz nagy keblű vagyok és szőke, tehát nem is lehet kétséges, hogy gyönyörű! Nemde? De hát olyan szánalmas, olyan ügyetlen az öregem! Ha nem az lenne, nem úgy akarna túladni rajtam, hogy jutalmat csinál belőlem.

Lenézek a dísztribünről. Kivételesen történt valami. Az egyik lovag kopjája eltörött a másik lovag mellvérjén. Ez jó sok pontot jelent. Nem örülök, mert a másik férfi az némiképp jobban fest. Persze az sem egy Ungnád János! De legalább nincs olyan otromba lóarca, mint az ellenfelének. No meg a szaga sem egy görényére emlékeztet. Görényszagú, lóarcú és haja sincsen. Fúj! Biz Isten én hozzá nem megyek!

Jó, jó tudom: nincs választásom.

Lent az apródok behoznak egy új kopját. Aztán a két barom újból egymás hegyibe megy. A lóarcú elhibázza. – Hála az égnek!

Persze hangosan nem mondhatom ki. Már órák óta úgy ülök itt, mint a szálfá. Mindenki más kiabálhat, ugrálhat, bort ihat, avagy egy jó nagyot vizelhet – csak én nem.

Én meg se moccanhatok! Pedig most, hogy eszembe jutott, érzem, ez utóbbi nagyon kellene. Szétrobban a hólyagom! – Illő egy úrinőhöz, hogy a hólyagja így feszítsen?

Úgy elosonnál, hogy könnyítsek magamon, de nem lehet. Most jön az utolsó kör: most dől el a sorsom. Az pedig biztos nem illő, hogy egy úrinő akkor somfordáljon el pisilni, amikor éppen eldől, hogy kinek a felesége lesz.

Viszont az is kérdéses, hogy illő lenne-e, ha időközben magam alá vizelnék.

Na de lássuk, hogy melyik győz! Megpróbálok arra figyelni.

Ó, jaj! A lóarcú kilökte a nyeregből a másikat! Legyen átkozott az ebfattyá, hogy veszíthetett! Hogy tehette ezt énvelem? Ó, én el sem hiszem, hogy a lóarcú lesz a vőlegényem! – Ráadásul, hiába topogok, minjárt be is pisilek.

Gyerünk, Orsolya, találj ki valamit! – bíztatom magamat. Majd felállok.

Szóra nyitom ajkamat. – Amit már nem is tudom, hogy minek rúzsoltam ki. Ezeknek a barmoknak? Ó mennyei atyám! Add, hogy valami jó ötlet üssön szöget a fejemben!

– Drága apám! Kedves édesanyám! Nemes hölgyek! Nemes urak! – kezdtem bele, s mindenki felé vettem egy-egy barátságos pillantást. Aztán cirádáltam, cifráztam, hajlongtam, billegtem... de odalent éreztem, hogy tovább már nem nagyon húzhatta, úgyhogy a dísztribünről le is siettem.

– Így végül én, mint a torna hölgye, salamoni bölcsességgel úgy döntöttem, a győztes megjutalmazása helyett, a vesztest büntetem meg!

Ezzel szoknyámat feltúrtem, és a vesztest levizeltem. – Nagyon jól esett.

VÉGE